ECLI:LV:AT:2026:0203.SKA034126.5.L

Nr. 680057225, SKA-341/2026

Administratīvo lietu departaments

Latvijas Republikas Senāts

RĪCĪBAS SĒDES LĒMUMS

Rīgā 2026.gada 3.februārī

[1] Senātā saņemta pieteicējas – sabiedrības ar ierobežotu atbildību „Druvnieks” – blakus sūdzība par Administratīvās rajona tiesas tiesneša 2025.gada 30.oktobra lēmumu, ar kuru atteikts pieņemt pieteicējas pieteikumu par Valsts vides dienesta 2025.gada 25.augusta lēmuma Nr. 7.3/CS/1266/2025 „Par Valsts vides dienesta Dienvidrietumu reģionālās vides pārvaldes 2025.gada 20.maija lēmumu Nr. 184-15/2025 par veicamām rīcībām neatbilstību novēršanai” atcelšanu attiecībā uz tajā iekļauto pamatojumu daļā, kurā īpašumā /Adrese A/, esošie transportlīdzekļi atzīti par atkritumiem.

Tiesnesis konstatēja, ka pārsūdzētais lēmums ir pieteicējai labvēlīgs administratīvais akts, jo atceļ pārvaldes uzlikto pienākumu. Tiesnesis atzina, ka no pieteikuma materiāliem nav konstatējams, ka lēmumā ietvertais pamatojums, kam pieteicēja nepiekrīt, radītu pieteicējai tiešas tiesiskās sekas (tam attiecībā uz pieteicēju būtu patstāvīga iedarbība) vai tam būtu prejudiciāla nozīme. Līdz ar to konkrētajā gadījumā nav konstatējama pieteicējas tiesiska interese prasīt tiesai pārbaudīt administratīvā akta pamatojumā ietverto apsvērumu tiesiskumu. Līdz ar to pieteikumu atteikts pieņemt, pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 191.panta pirmās daļas 1.punktu (lieta nav izskatāma administratīvā procesa kārtībā).

[2] Pārbaudījusi pārsūdzēto lēmumu un blakus sūdzību, senatoru kolēģija pieteicējas blakus sūdzību atzīst par acīmredzami nepamatotu.

[3] Pieteicēja blakus sūdzībā norāda, ka nepiekrīt tiesneša lēmumam, jo iestāde savā lēmumā ir nepamatoti norādījusi, ka objektā esošie transportlīdzekļi ir uzskatāmi par atkritumiem, un šāds iestādes kļūdains secinājums rada pienākumu objekta īpašniekam. Tāpat pieteicēja iebilst, ka dienests nepamatoti nav pieaicinājis procesā iestādē kā trešo personu transportlīdzekļu īpašnieku /Persona A/, kaut gan lēmums lietā tiešā veidā skar viņa īpašumu.

Senatoru kolēģija atzīst, ka minētie argumenti nevar būt pamats kasācijas tiesvedības ierosināšanai.

[4] Ne katra iestādes darbība vai izteikums ir izvērtējams administratīvā procesa kārtībā. Administratīvais process tiesā nav domāts abstraktai valsts pārvaldes darbības kontrolei un vispārīga tiesiskuma nodrošināšanai, bet gan tieši personas individuālo tiesību vai tiesisko interešu aizsardzībai – proti, tādu iestādes iespējamu kļūdu vai nepilnību novēršanai, kas rada konkrētās personas individuālo tiesību vai tiesisko interešu aizskārumu (*Administratīvā procesa likuma 31.panta otrā daļa*).

Lai administratīvajā tiesā prasītu atzīt par prettiesisku kādu valsts pārvaldes darbību, ir jāpastāv tiesiski aizsargājamai interesei. Turklāt šai interesei jābūt pietiekami konkrētai un aktuālai. Lai atsevišķi no administratīvā akta rezolutīvās daļas iebilstu pret administratīvā akta motīvu daļā ietvertiem apsvērumiem, šiem apsvērumiem

(motīviem, secinājumiem) pašiem par sevi ir jārada tiešas tiesiskās sekas vai tiem jābūt ar prejudiciālu nozīmi. Nevar prasīt atsevišķas administratīvā akta sastāvdaļas prettiesiskuma konstatēšanu, ja tai nav patstāvīgas iedarbības. Administratīvā procesa likums neparedz tādu pieteikuma veidu, ar kuru varētu prasīt pārbaudīt kāda atsevišķa administratīvajā aktā ietverta argumenta pareizību, neapšaubot paša administratīvā akta pareizību (*Senāta 2012.gada 18.aprīļa sprieduma lietā Nr. SKA-85/2012, A43005210, 9.punkts*).

Ne no pieteikumā norādītā, ne no blakus sūdzības argumentiem senatoru kolēģija nekonstatē, ka pārsūdzētajā dienesta lēmumā ietvertais secinājums, pret kuru iebilst pieteicēja, pats par sevi radītu pieteicējai kā lēmuma adresātam kādas konkrētas tiesiskās sekas. Pieteicēja blakus sūdzībā vien norāda, ka iestādes kļūdains secinājums rada pienākumu objekta īpašniekam, tomēr nav konkrēti paskaidrojusi, kādu tieši pienākumu un kuram īpašniekam tas rada, un kāpēc kādi pienākumi kādai citai personai rada pieteicējas tiesību vai tiesisko interešu aizskārumu. Arī blakus sūdzībā izteiktie iebildumi, ka administratīvajā procesā iestādē nepamatoti netika pieaicināts transportlīdzekļu īpašnieks, nepamato konkrētu aizskārumu pieteicējai. Šādos apstākļos tiesnesis pamatoti nav saskatījis pieteicējas tiesisku interesi prasīt pārbaudīt administratīvā akta pamatojumā ietvertā apsvēruma tiesiskumu, neapšaubot administratīvā akta rezolutīvās daļas pareizību.

[5] Blakus sūdzībā nav norādīta tāda argumentācija, kas liktu apšaubīt tiesneša lēmuma pareizību. Pieteicējas blakus sūdzība ir acīmredzami nepamatota, un tas atbilstoši Administratīvā procesa likuma 320.^{1}pantam (citstarp noteic, ka tiesnešu kolēģija var pieņemt vienbalsīgu lēmumu par atteikšanos izskatīt blakus sūdzību, ja tā ir acīmredzami nepamatota) ir pamats atteikumam to izskatīt.

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 320.^{1}pantu, 324.panta pirmo daļu un 338.panta astoto daļu, senatoru kolēģija

nolēma

atteikt izskatīt sabiedrības ar ierobežotu atbildību „Druvnieks” blakus sūdzību par Administratīvās rajona tiesas tiesneša 2025.gada 30.oktobra lēmumu.

Lēmums nav pārsūdzams.

Senators E. Darapoļskis Senatore L. Slica Senatore I. Višķere